

יש לא יכול היה להעלות על דעתו שקבוצה של 18 גברים ונשים שחוריי-עור, שירדו מן המטוס בלוד ושרו יתושע כבש את יריחו... תשנה את מהלך ההיסטוריה. אולם ההיסטוריונים נוטים כיום להאמין כי כמאורע זה, שלא משך בשעתו תשומת-לב מיוחדת, נפתח התהליך הכביר שהוליד את המדינה העברית.

במתייחס של המדינה העברית מתייחסים כיום לקבוצה זו כאל היכאיים (על שם השיר הדתי הכושי, שהפך לסימטום), ורואים בה את ראשית העלייה הראשונה.

העלייה הראשונה * * * נמשכה כחמש שנים (1970-1982), ובשעתו נראתה כתופעת-שוליים. אחרי שהקבוצה הראשונה התמקמה בדיי-מונה, באו קבוצות נוספות. הם העמידו את

זה לא יכול

לקרות פה!

המושלים הישראליים כמוצב עדין, וקשה היה לממשה נקוט עמדה חריג-שמעית.

היו קבוצות שהגיעו בשקט והורשו להיכנס ולהקים יישובים נידחים, בעוד שקבוצות אחרות גורשו. הדבר היה תלוי בהדים הבינלאומיים. במצבה המדיני של המדינה, בתגובות שנשמעו באו"ם, ובגורמים פנימיים וחיצוניים אחרים.

העלייה הראשונה נשארה, על כן, מצומצמת. אולם אט-אט הסתגלו היישובים העבריים לפינות שונות בארץ. אחדים מהכושים למדו עברית, השתכנו בשכונות יהודיות, ואף התחבבו על הבריות. הם טענו שבאו כשליחי שלום, וכל מי שאלתם היא להיטיב עם כל תושבי הארץ.

באותן שנים הופיעו, במקומות שונים באמריקה ובאפריקה, ספרים שהסביעו חותם עמוק על דור שלם של כושים. הם נשאו שמות כמו, "השיחור העצמי של העבר" ו"השחור", "לאו", "צ'ון ואלאבאמה", ועוד. עד שהופיע באמלנטה שבמדינת ג'ורג'יה הספר שנחשב מאז לתנ"ך של התחייה העברית השחורה. כתב אותו עיתונאי שחור בשם מיינור האריס, והוא נשא את השם הפשוט והמדהיב: "מדינת העברים".

בספרו הכריז האריס בלהט גבוה, שיש רק פתרון אחד לבעיית הכושים בארצות-הברית: עליהם לקום ולהגר לארץ-ישראל, שהיא ארץ אבותיהם. הכושים, כך טען, הם צאצאי עשרת השבטים. כהוכחה הביא את שירי ה"ספיריטואלס" של הכושים, את אגודת-העם שלהם על אברהם, משה ויהושע, שהיו כולם שחוריי-עור, את נוסח התפילות השונות, ומחקרים ארכיאולוגיים.

לגבי תושבי ארץ-ישראל טען: "היהודים הם רמאים. לא קיים, ומעולם לא היה קיים, עם יהודי. בני שבט יהודה — שבט אחד מתוך 12 אשר להם הבטיח אלוהים את הארץ — השתלטו על הארץ, זמנית, אחרי שהאוייב האשורי היגלה אותנו. הגזען עורא, שגרש את הנשים הנכריות, זיף את התנ"ך, אולם היהודים של היום אינם אלא ערבי-בן של בני-הערובת, ולראייה: חותם הלבנה והאירופית.

"העברים המקוריים היו שחורים."

* * *

פרו של האריס היכה את המוני הכושים בסגוריים, כבדק בחשיכה, והפסעה המלכותית של העיתונאים, שהפך כן-לילה לדיפלומט, חיוקה את אמונת מאמיניו. הוא נפגש עם גדולי העולם, בניסיון-שוא להשיג מהם הצהרה המעניקה את הארץ לעיברים השחורים. אפילו גדולי הגזע הכושי באפריקה התייחסו אליו בהסתייגות, וחששו שמא יגרום לגל של רגש גזעני אנטי-כושי. הדיעה הכללית היתה שהעיברים השחורים הם קנאים מטורפים. בשנת 1982 התכנס בקאזינו במונטרוכיה, בירת לובריה, הקונגרס העיברי הראשון. אחרי נאומו ההיסטורי של האריס, שנשמתים במי לים: "היהפוך כושי עור, נמר הכרכורותיו?" קיבלו הציירים את "תוכנית מונרוכיה" שתבעה להקים בארץ-ישראל "בית לאומי לעם העברי הישראלי".

בעיקבות הקונגרס באה העלייה השניה — גל גדול של אידיאליסטים שחורים מארצות-הברית ומארצות-אפריקה השונות. ממשלת ישראל השתדלה לעמוד מול לחץ זה, אך דעת-הקהל הבינלאומית, ומצבה המדיני התולך ורע של המדינה, הכריחה אותה לנהוג בליברליות רבה. עם פרוץ מלחמת-העולם השני, כבר היה בארץ כמאתיים אלף עברים שחורים.

* * *

לחמת-העולם השלישית (1997-2004) שינתה את גורל ארץ-ישראל, כשם ששינתה את גורלן של ארצות רבות.

באותה התמודדות-איתנים, בה עמדה "הברית" של ארצות-הברית וסין מול ה"התאגדות" של ברית-המועצות ויפן, לא הושגה הכרעה מהירה, כפי שניבאו רבים. פצצות-הגרעין לא יכלו להכריע את המערכה, בגלל האיר-זון האיסטראטגי בין טילים לבין טילים-נגדי-טילים, וכעבור כמה חודשים, בהם ניספו רק כמה עשרות מיליונים, השתרר קיפאון.

היה זה שריה-החץ היפאני, בלפישורי, שהגה לראשונה את הרעיון הנאוני, שמוצא את בני-טויו ב"הכרות בלפישורי" משנת 2009.

הצהרה זו, שבאה בצורת מיכתב לנשיא ליבריה, קבעה: "בעונג רב הנני מוסר לך בשם ממשלת הוד רוממותו הקיסר... ממשלת הוד רוממותו רואה בעין יפה את כינונו של בית לאומי לעם העברי השחור בארץ-ישראל, ובמיטב כוחותיה תתאמץ להקל על השגת המטרה

טיילור האריס: הישנה כושי עורו!

הוא, אך בתנאי ברור ומפורש, שלא ייעשה דבר העלול לפגוע בזכויותיה האזרחיות והדתיות של העדות הבלתי-שחורות אשר בארץ-ישראל, או בזכויותיהם ובמעמדם של הכושים בכל ארץ אחרת".

ההיסטוריונים חלוקים בדעתם לגבי המטרה שביקשה יפן להשיג בכרוזה זו. יש האומרים כי היתה ביטוי להשתתפות כנה בגורל הכושים.

אך הציניקאים טוענים שהמטרה האמיתית היתה כפולה: להמריד את הכושים בארצות-הברית נגד ממשלתם, שתמכה בישראל, ולמי שיוך לצד מעצמות ה"התאגדות" את מדינות אפריקה, שהפכו לשווי-האזניים במאבק הער-למי. מטרה זו הושגה.

רק כעבור שנים נתברר שבאותה עת עצמה הבטיחו סוכנים יפאניים הבטחות גם ליהודים, הדבר גרם, כידוע, לוויכוח היסטורי ממושך בתקופה שבין שתי המלחמות.

חסות ה"נאמנות" על המיזרח התיכון, שנמסרה ליפאנים על-ידי האו"ם בעיקבות ניצחון ה"התאגדות" במלחמה, עלה במהרה מיספרם של הכושים בארץ. היפאנים העניקו להם כספים, העבירו להם קרקעות,

ושיטתו פעולה עם "הסוכנות השחורה לארץ-ישראל", שהוקמה על-ידי ההסתדרות העברית. בתנאים אלה, הגיעו לארץ העלייה השלישית, הרביעית והחמישית, ששינו את מאוזן-הכוחות הדמוגרפי. היהודים התגוננו בכל כוחם בפני פלישה זו, ומפעם לפעם התמרדו בכוח הנשק (כגון מאורעות 2009-2007).

בהמשך הזמן פנו הכושים פעמים רבות לאו"ם, בטענה ששלטונות-הנאמנות היפאניים שמים מיכשולים בדרכם, מקיימים קשרים סודיים עם יהודים, ומספקים נשק לכנוספות היהודיות.

וויכוח היה מר. בפני מוסדות האו"ם התנהלו דיונים אינסופיים על הזכויות ההיסטוריות של שני הצדדים, כשכל צד משתדל להוכיח כי אבותיו קדמו בארץ.

כהוכחה לכך שהישראלים הי מקוריים היו שחורים, הובאו פפרי קים כגון "שחורה אני ונאווה, בנות ירושלים".

כדוגמה להבטחה האלוהית הובא הפסוק של הנביא עמוס (ט' 7): "הלא כבני כור שיים אתם לי בני ישראל, נאום ה'!" אפילו פסוקים כמו דברי ישעיהו (כ' 4): "את שבי מצריים ואת גלות כוש" או (מ"ד, 3): "נתתי כוש תחתך" הוצאו מהקשרם, והפכו הוכחות לזכותם ההיסטורית של

העיברים השחורים על הארץ.

כהוכחה מכרעת לייחסו של "העליון" לכושים, הביאו העיברים את פרק י"ב של ספר במדבר, הפותח במילים: "ותדבר מרים ואהרון במשה, על אודות האשה הכושית אשר לקח, כי אשה כושית לקח". כידוע, מספר הספר שהעליון ציווה על משה, אהרון ומרים לבוא אל אוהל-המועד, ושם גינה את אחיו ואחותו של משה על יחסם הגזעני. "וייחר אף ה' בם ויילך, והענן סר מעל האוהל, והנה מרים מצורעת כשלה".

לדברי הכושים, בחר העליון במחזה זה דווקא, והפך את מרים הגזענית לבנה, כדי להיביע יחסו לגזע הזכר, שהוא מצורע בנפשו.

"הייתכן", קרא באחד המעמדים ההיסטוריים בעצרת האו"ם הפרופסור וייטמן, נשיא הסוכנות השחורה, "להפיץ קיר את הארץ בידי יהודים לבנים, שהשחיתו כל חלקה טובה בה, ולא למסרה לצאצאי ישראל, משה רבנו ושאר הכושים?"

* * *

יתכן שהעיברים השחורים לא היו מגיעים לעולם למטרתם, לולא המאורעות הנוראים שאירעו בארצות-הברית, אחרי שנבחר הנשיא מאד האטר, בבחירות של שנת 2020. האטר, גזעני מטורף, כלא את שלושים מיליון הכושים במחנות-ריכוז ופתח בהשמדתם השיטתית אחרי שפרצה מלחמת-העולם הרביעית (2024-2026).

מלחמה נוראה זו, שבה עמד כימעט העולם כולו מול ארצות-הברית הפאשיסטית, הותירה את האנושות עייפה, מלאת סלידה על מעשי הגזענים.

כשנתגלו מהנות-ההשמדה של מיסיסיפי, בהם נרצחו 18 מיליון כושים בקרני-קוואלטה, תבע מצפון העולם מעשה דרמאטי שיוכר על זוועות השואה — מה גם שאיש במיזרח לא נקף אצבע כדי להציל את השחורים.

ההעפלה והטירור של השחורים עשו את שלהם. בנובמבר 2028 החליטה עוצרת האו"ם על חלוקת ארץ-ישראל לשתי מדינות — מדינת יהודית בצפון הארץ, ממערב לקו יפו-ירושלים, ומדינה עברית בדרום. ירושלים נועדה לשמש כעיר-יפוזות בינלאומית.

הכושים קיבלו את ההחלטה בהתפרצות של התי-להבות, אך היהודים התנגדו לה. כמובן, בחירוף-נפש. פרצה מלחמה קצרה, שבה התערבו המעצמות הגדולות בצד הכושים. במאי 2029 הכריזו בן ג'ורג' בדימונה על הקמת המדינה העברית השחורה, שזכתה מייד להכרה ביני-לאומית ולמקומה הראוי במישפחת העמים. הכל הבינו שבכך תוקן עולו היסטורי לגזע נרדף.

מובן שהיהודים לא השלימו בליבם עם ה"חלוקה". גם אחרי כריתות שביית-הנשק של מארס 2030, זממו לחזור ולשחרר את ארץ-ישי-ראלי. בשנת 2037...

* * *

י! הקץ לחלום-בלהות זה! אנטנו מתעוררים משנתנו המעונה, והנה אנו חיים בשנת 1971, במדינת ישראל השלמה.

לא, אצלנו זה לא יכול לקרות. אולי בכל ארץ אחרת בעולם — אבל לא אצלנו. מפני שאנחנו לא מטומטמים, כמו עמים אחרים. ואם נרצה, תהיה זאת אנדה!